

Η ΘΗΛΥΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΔΥΤΙΚΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΛΙΤ.

Άρθρο του Alain De Benoist, Μετάφραση-σχόλια Αναστασίου Γιαννά.

Το ανακάτεμα των ρόλων των δύο φύλων παρουσιαζόμενο ως "πρόοδος"

Ο παιδίατρος Aldo Naouri γράφει: «Η κοινωνία υιοθέτησε ολοκληρωτικά, χωρίς όρια και ισορροπία, θηλυκές αξίες.».

Το μαρτυρούν η υπεροχή της οικονομίας έναντι της πολιτικής, η κατανάλωση έναντι της παραγωγής, η υποχώρηση της εξουσίας σε σχέση με το «διάλογο», αλλά και το άγχος για την προστασία του «μωρού» (υπερεκτιμώντας την λέξη).

- Οι διαφημίσεις των εσωρούχων και οι εξομολογήσεις στα τηλεοπτικά σόου, η μόδα του ανθρωπισμού και η ελεημοσύνη διαμέσου της τηλεόρασης.

- Η συνεχής έμφαση πάνω στα σεξουαλικά, αναπαραγωγικά και υγιεινιστικά προβλήματα, η εμμονή της εμφάνισης και η περιποίηση του εαυτού.

- Η θηλυκοποίηση ορισμένων επαγγελμάτων: καθηγήτριες, δικαστίνες, ψυχολόγοι, κοινωνικοί λειτουργοί.

- Η σπουδαιότητα της εργασίας στα μέσα επικοινωνίας και στις υπηρεσίες, η εξάπλωση στρογγυλεμένων φορμών από την βιομηχανία, η μόδα της ιδεολογίας της θυματοποίησης,

- Ο πολλαπλασιασμός των οικογενειακών συμβούλων, η ανάπτυξη του εμπορίου των συγκινήσεων και της ευσπλαχνίας.

- Η νέα αντίληψη της δικαιοσύνης που την καθιστά όχι πια μέσο για μια δίκαιη κρίση, αλλά για να αποζημιώσει το πόνο των θυμάτων (ώστε να «επεξεργαστούν το πένθος» και να «ξαναφτιάξουν μια ζωή»).

- Η μόδα της οικολογίας και των «εναλλακτικών φαρμάκων», η γενίκευση των αξιών του εμπορίου.

- Η θεοποίηση του ζευγαριού και των προβλημάτων του.

- Το γούστο για την «διαφάνεια» και του να «αναμιγνύεσαι», χωρίς να ξεχνάμε και τα κινητά τηλέφωνα ως αναπλήρωση του ομφάλιου λώρου.

- **Τέλος η ίδια η παγκοσμιοποίηση, που τείνει να καθιερώσει ένα κόσμο ρών και εισροών χωρίς σύνορα ούτε σταθερά σημεία αναφοράς, έναν υγρό και αμνιακό κόσμο.**

Βέβαια, μετά την «άκαμπτη κουλτούρα» στυλ δεκαετίας του '30, η θηλυκοποίηση που επήλθε δεν ήταν εξολοκλήρου κάτι αρνητικό. Όμως τώρα πια προκαλεί τα αντίθετα αποτελέσματα. Εκτός του ότι σημαίνει χάσιμο της αρρενωπότητας, οδηγεί στην συμβολική διαγραφή του ρόλου του πατέρα και στο να καταστήσει τους κοινωνικούς αρσενικούς ρόλους αδιάκριτους από τους θηλυκούς. Λίγο-λίγο, ο πατέρας περιορίστηκε στον ρόλο του οικονομικού διαχειριστή και μερικές φορές ούτε καν σε αυτόν. Μεταμορφώθηκε σε απλό συναισθηματικό στήριγμα, σε προμηθευτή καταναλωτικών αγαθών και εκτελεστή των μητρικών θελήσεων, μισός κοινωνικός λειτουργός και μισός βοηθός στην κουζίνα, αλλάζει πάνες στα μωρά και σπρώχνει το καρότσι με τα ψώνια. Αλλά ο πατέρας συμβολίζει το Νόμο, αντικείμενο αναφοράς πάνω από τις οικογενειακές υποκειμενικότητες.

Ενώ η μητέρα εκράζει πρώτα απ'όλα τον κόσμο των αισθημάτων και Φρόυντ, ουσικάκι, αυταρέσκεια και αποβλάκωση των αναγκών, ο πατέρας έχει την αποστολή να κόψει τον δεσμό μεταξύ μητέρας και παιδιού• τρίτη φιγούρα, που βγάζει τον γιό από την παιδική και ναρκισσιστική παντοδυναμία, επιτρεποντάς του την κοινωνικό-ιστορική ένταξη, θέτοντάς τον σε έναν κόσμο και σε μία διάρκεια, διασφαλίζει την μετάδοση της καταγωγής, του ονόματος, της ταυτότητας, της πολιτι-

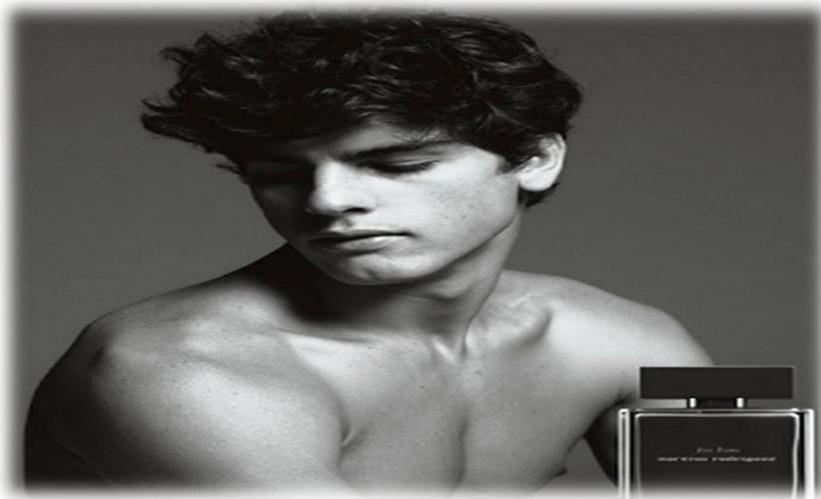
σμικής κληρονομιάς και της αποστολής που πρέπει να εκτελέσει» (Philippe Forget).

Γέφυρα μεταξύ ιδιωτικής οικογενειακής ζωής και δημόσιας σφαίρας, περιορισμός της επιθυμίας εμπρός από το Νόμο, γίνεται απαραίτητος για την κατασκευή του Εαυτού. Αλλά σήμερα οι πατέρες τείνουν να γίνουν «οποιαδήποτε μητέρα». Χωρίς πατέρα όμως, ο γιός δυσκολεύεται να μεταβεί στον συμβολικό κόσμο.

Ψάχνοντας μία άμεση ευημερία χωρίς να υπολογίζει τον νόμο, βρίσκει με φυσικότητα ένα τρόπο ύπαρξης μέσα στην εξάρτηση από το εμπόρευμα. Κατά παράδοξο τρόπο, η ιδιωτικοποίηση της οικογένειας συμβάδισε με την εισβολή της από τις «θεραπευτικές ομάδες» των τεχνικών και των ειδικών, συμβούλων και ψυχολόγων. Με την πρόφαση του εξορθολογισμού της καθημερινής ζωής, **αυτός ο αποικισμός της προσωπικής ζωής ενίσχυσε την ιατρικοποίηση της ύπαρξης, την ανευθυνότητα των γονιών και την ικανότητα της επιτήρησης και του πειθαρχικού ελέγχου από το κράτος.**

Σε μία κοινωνία που ολοένα και περισσότερο θεωρείται υπόχρεη έναντι των ατόμων, ταλαντευόμενη μεταξύ μνήμης και συμπόνιας, το Κράτος –Πρόνοια, αφιερωμένο στην αξιολύπητη διαχείριση των κοινωνικών αθλιότητων διαμέσου «ιερέων» της υγείας, μεταμορφώθηκε σε ένα κράτος μητρικό και μητριαρχικό, υγιεινιστικό, διανομέας «υποστηρικτών μηνυμάτων» σε μία κοινωνία καλλιεργημένη σε θερμοκήπιο.

Η θηλυκοποίηση των ελίτ και η θέση που αποκτήθηκε από την γυναίκα στον κόσμο της εργασίας δεν την έκανε πιο συναισθηματική, ανεχτική, προσεκτική στον άλλον, αλλά μόνον πιο υποκρίτρια. Η σφαίρα της εξαρτημένης εργασίας υπακούει περισσότερο από ποτέ μόνον στους νόμους του εμπορίου, του οποίου ο σκοπός είναι το συνεχές κέρδος.

Το νέο μοντέλο του "άνδρα".

Είναι γνωστό, ο καπιταλισμός πάντα ενθάρρυνε τις γυναίκες να εργαστούν: για να μειωθούν οι μισθοί των ανδρών.

Κάθε κοινωνία τείνει να εμφανίσει ψυχολογικές δυναμικές που παρατηρούνται και στο προσωπικό επίπεδο. Στο τέλος του 19ου αιώνα κυριαρχούσε συχνά η υστερία, στις αρχές του 20ου αιώνα η παράνοια. Σήμερα, στις δυτικές χώρες, η πιο κοινή παθολογία φαίνεται να είναι ένας διαδεδομένος ναρκισσισμός, που μεταφράζεται σε ανωριμότητα και ένα άγχος προσανατολισμένο προς την κατάθλιψη. Κάθε άτομο θεωρεί ότι είναι αντικείμενο και σκοπός των πάντων, η σχέση με το χρόνο περιορίζεται στο άμεσο. Ο ναρκισσισμός δημιουργεί ένα αυτό-αναπαραγόμενο φάντασμα, σε ένα κόσμο χωρίς αναμνήσεις ούτε υποσχέσεις, όπου παρελθόν και μέλλον είναι το ίδιο ισοπεδωμένα πάνω σε ένα διαρκή παρών, και όπου καθένας πιστεύει ότι είναι το αντικείμενο του πόθου και απαιτεί να ξεφύγει από τις συνέπειες των πράξεων του. Κοινωνία χωρίς «πατέρες», κοινωνία χωρίς «διόρθωση»!

Σχόλιο του μεταφραστή.

Το "θείο θηλυκό" ή Shekhinah

Όλα τα παραπάνω είναι παρατηρήσεις ειδικών στο χώρο της ιατρικής και της κοινωνιολογίας. Τώρα όμως θα κάνουμε μια σύντομη κατάβαση, σε εκείνους τους αβυσσαλέους χώρους που προετοιμάζουν και καθοδηγούν τα φαινόμενα που περιγράφηκαν, φαινόμενα που δεν είναι καθόλου τυχαία και αποτέλεσμα της «κοινωνικής εξέλιξης», όπως πολλοί επιστήμονες της μετανεωτερικότητας λανθασμένα πιστεύουν.

Πράγματι ο Rene Guenon ήδη από το 1921 στο βιβλίο του : Le Théosophisme – Histoire d'une pseudo-religion (Θεοσοφία: Ιστορία μιας

Ψευδο-θρησκείας) περιέγραφε τους τρόπους με τους οποίους αυτή η νέο-γνωστική οργάνωση προωθούσε τον ερχομό της εποχής του «Θείου Θηλυκού», δηλαδή της «Σοφίας» των γνωστικών ή της Shekhinah(η θηλυκή θεότητα) των ιουδαίων.

Μάλλον οι νέοι κοινωνιολόγοι δεν θυμούνται τις προσπάθειες προς αυτή την κατεύθυνση, δηλαδή της θηλυκοποίησης της κοινωνίας, που κατέβαλε η «Σχολή της Φρανκφούρτης», προπαγανδίζοντας τις θεωρίες του Johann Jakob Bachofen για την αρχαϊκή μητριαρχική κοινωνία και την μητριαρχική θρησκεία, αλλά και με την διαμόρφωση ψευδο-επιστημονικών όρων όπως η «αυταρχική προσωπικότητα» [=άτομα που: α) είναι πιστά στους παραδοσιακούς ρόλους της οικογένειας, β) είναι προκατειλημμένα απέναντι σε «μειονότητες», γ) είναι πιο συντηρητικά στα πολιτικά τους φρονήματα, δ) έχουν προβλήματα προσαρμογής σε ομάδες με δημοκρατικό ύφος ή με laissez-faire ύφος κλπ. Αυτά τα άτομα κατά την ιουδαϊκή Σχολή της Φρανκφούρτης είναι....άρρωστα.]

Ποιός είναι ο απώτερος σκοπός όλων αυτών; Η δημιουργία κοινωνιών που θα μοιάζουν με μία ρευστοποιημένη μάζα, ένας υγρός, εύπλαστος κόσμος, που όλα θα τα επιτρέπει, στην ανέναη μάχη ενάντια στον ΠΡΩΤΑΡΧΙΚΟ ΠΑΤΕΡΑ.

Πηγή : <https://www.diaforetiko.gr>